

## **Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien.**

Zingen: Psalm 92 : 1 en 2

Lezen : Joh. 14

Zingen: Psalm 63 : 1 en 2

Zingen: Psalm 3 : 4

Zingen: Psalm 2 : 7

Geliefden, het Woord van God, hetwelk wij u wensen te prediken, staat in Joh. 14 : 8 en 9

*Filippus zeide tot Hem: Heere, toon ons den Vader, en het is ons genoeg. Jezus zeide tot hem: Ben Ik zo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: Toon ons den Vader?*

Wij willen drie gedachten uit deze tekst nader ontvouwen.

- 1° Een dringende vraag
- 2° Een gebrekkig inzicht
- 3° Een troostvol antwoord.

Geliefden, sinds wij de vaste grond waarop wij stonden vóór onze zondeval verloren hebben, zijn we onrustig geworden in deze wereld. Onrustig blijft ons hart, totdat het rust vindt in Hem uit Wie we gevallen zijn. Dat blijkt door al de eeuwen heen, maar inzonderheid in de tijd waarin wij leven. We zijn onrustig. Ons hele leven is onrustig. Er zijn meer zenuwpatiënten dan ooit tevoren. Vraag het maar aan de medici. Zij zullen het u zeggen. In deze tijd is er haast geen mens meer, of hij maakt de gevolgen mee van het verontruste leven. Men jaagt en men wordt gejaagd. Nergens rust. Niet in de welvaart, die we hebben bereikt, niet in het vele goed, dat we ons hebben verworven. Wij hebben het Woord van God, meer dan enig ander land en tóch die verontrusting, tóch die vrede niet, toch het bij hopen uitroepen van: "Ik ben zo gejaagd, ik ben zo moe, en ik heb geen rust, ik heb geen doorzicht meer, en ik kan het niet meer aan, de last wordt me te zwaar." En dan zoeken wij, mensen, overal om ons heen naar een steunpunt. We zoeken hier en daar naar vastheid. Wij zoeken naar vastheid soms in dwaze dingen, waarvan we weten dat er geen rust in is gelegen, daar alles wat van deze wereld is toch voorbij gaat. Wij voelen ons in ons zoeken omringd door duisternis, door vijandige machten. En we kunnen er niet afkomen, we komen er niet bovenuit, we kijken er maar niet doorheen. Dat is het leven van ons!

Maar is het vaak ook niet het leven van degenen, die wel rust gevonden hebben? Die weer grond onder hun voeten hebben gekregen? Die door God zijn gelegd op dat enige fundament, dat nimmermeer wankelt? Is

het ook niet het beeld van Gods gemeenten in ons vaderland? Is de Kerk niet op drift geraakt? We weten nauwelijks meer, waar we ons aan te houden hebben. Aan de ene zijde de moordende schriftekritiek, van de mannen der wetenschap, die de allerheiligste waarheden ondermijnen en aan de andere zijde, een bevindelijk leven dat de toets van Gods Woord niet kan doorstaan. Waarvan je moet zeggen: "Mens, hoe kom je er toch bij; je leest dat toch niet in de Bijbel?" Wat de mensen elkaar wijs maken en waar ook geen grond in ligt, waar ook geen vastheid in zit, waar de mens de mens wel mee opbouwt en waar de een de ander wel mee vasthoudt, maar het openbaart zich wel in de vruchten. Het is zonder vrede en men vindt geen rust. Het brengt niet dat stil vertrouwen op God en dat wandelen in de vreze des Heeren in het effen spoor van Gods gerechtigheid. Het brengt geen vrede mee, hoogstens wat zelfingenomenheid, waarmee de mens al meer omhoog gaat, maar zonder echte vrede te vinden. Ach, het Woord van God wijst ons voor de zoveelste maal waar de veilige lijn staat naar het kompas waarop we te zien hebben, maar ook op mogen zien, Opdat ons leven weer rusten zal, rusten in Gods genade, rusten in Hem, in Wien we rust hadden voordat we de band met God hadden verbroken. Die vrede, die de wereld niet kent, die ook de godsdienst zonder Jezus niet kent. Die vrede, die alleen wordt genoten door te schuilen in de wonden van onze Heere en Zaligmaker en stil te berusten in Zijn beleid van nu tot in al' eeuwigheid!

We zien hier een voorbeeld van zulk een verontruste ziel. Het is Filippus, werkelijk toch geen man, die zich bij het eerste windje uit de koers laat drijven. Nee, Filippus staat in de rij van de apostelen bekend als een man, die weet wat hij wil, als een man, die heus niet onder de zwakke broeders moet worden gerekend, maar als een man, die voor zijn zaak staat. Wel doordacht, wijs, en verstandig gaat hij achter Jezus.

En toch..... de vraag, die hij stelt, ontroert de Meester grotelijks. Want wat vraagt die Filippus? Hij vraagt aan de Heere: "Toon ons de Vader en het is ons genoeg." We beluisteren in dit woord een dringende vraag. Wat drong Filippus tot deze vraag? Wat bedoelde Filippus met deze vraag? Wel dit: De Heere Jezus had juist gesproken van Zijn heengaan tot de Vader. Hij had Zijn werk voleindigd, dat Zijn Vader Hem op de wereld te doen had gegeven en nu ging Hij heen tot Zijn Vader. Hij overzag reeds de laatste dagen van Zijn leven, Zijn lijden en sterven en het was alsof Hij al aan het eind van Zijn arbeid op de aarde stond . En nu had Hij gehoopt, dat Zijn discipelen met Hem verblijd zouden zijn, wanneer Hij tot hen sprak: "Ik heb mijn arbeid op de aarde verricht en nu ga Ik heen tot Mijn Vader." Zo had Hij gehoopt, dat zij daarin een behagen zouden hebben en dat zij zouden zeggen: "Dank U, lieve Meester, dank U, dat U Uw arbeid op de aarde voor ons hebt verricht en nu heengaat om ons een plaats te bereiden, want wij zullen U straks volgen, want U leeft en wij zullen leven. Wij hebben het zelf uit Uw mond gehoord."

Maar in plaats daarvan waren zij diep ontroerd. Vandaar ook dat

woord in de eerste tekst van dit hoofdstuk: Uw hart worde niet ontroerd. Zij waren wèl ontroerd. Ze waren vreselijk ontroerd. Zij zeiden: “Maar, hoe moet het dan met ons, als U van ons gaat scheiden?” Zij voelden wel dat er iets ging gebeuren. Als U gaat sterven en wij zien U niet meer en we kunnen geen raad meer aan U vragen en weten niet waar U heen gaat? Dan zegt Jezus: “Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van mijn Vader zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben.” (Joh 14 : 1-3).

Ik heb u toch de weg verteld, zegt de Heere Jezus. Gij weet toch door welke weg Ik het Vaderhuis ga beërven? Waar Ik heenga weet gij, en den weg weet gij. En dan zegt Thomas: “Nee Heere, wij weten het juist niet en hoe kunnen we dan de weg weten?” Jezus zegt tot hem: “Ik ben de Weg.” Ik heb het toch steeds opnieuw gezegd: “Ik ben de goede Herder; Ik ben de Deur, Ik ben de Weg, Ik ben het Leven, niemand komt tot den Vader dan door Mij.” Hebt ge Mij dan niet gekend? “Indien ge Mij hadt gekend, zo zoudt ge ook Mijn Vader gekend hebben en van nu aan kent gij Hem en hebt Hem gezien.” En dat is te veel voor Filippus. Als de Heere zo tot hen spreekt, zegt Filippus: “Ja maar, Heere, daar kunnen wij het echt niet mee doen. We zien de crisis naderen, we zien dat er grote dingen gaan gebeuren en die dingen zullen schrikkelijk zijn, dat hebben we wel uit Uw woorden begrepen. Maar we vragen ons af, is dit toch wel de weg, die God met ons gaat? Ja, Jezus zegt het wel en ja, we geloven ook Uw woord wel, Heere Jezus, maar laat dat woord nu eens bevestigd worden. Wij hebben er toch niet genoeg aan. Laat dat woord nu eens met verzekering tot ons worden gesproken.” En hoe denkt Filippus dat nu in? Wel hij zegt: “Als er nu eens iets bijzonders van de Hemel zou gebeuren.”

Ik weet niet waar Filippus aan heeft gedacht. Dat staat er niet. Maar bijvoorbeeld zoals vroeger, toen de zeventig oudsten de Heere zagen met een werk als van saffiersteen onder Zijn voeten in de glans van het licht. Misschien zoals Mozes Gods achterste delen heeft gezien, toen hij in de spelonk mocht schuilen en uitriep: ”Heere, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid.” Of misschien zoals Elia Hem gezien heeft aan de ingang van de spelonk, toen Hij voorbij hem kwam in het suizen van een zachte stilte. Misschien heeft Filippus daar aan gedacht en gezegd, als we nu eens een bijzonder teken uit de Hemel krijgen. Hij zegt: “Dan is het genoeg.” Met andere woorden, dan zullen we U volgen, waar Gij ook heen gaat. Dan zullen we het kruis dragen, hoe zwaar het ook is. Dan zullen we al de gebeurtenissen, die komen gaan, kunnen trotseren, als we maar houvast hebben aan zulk een teken door de Vader gegeven.

Natuurlijk wist Filippus wel dat God een Geest is en dat God als Geest

niet kan worden gezien. Hij bedoelde dan ook niet “de Vader te zien” in een of andere engelengestalte of menselijke lichaamsvormen, dat wist Filippus wel. Zó kon hij de Vader niet zien; dat bedoelde hij ook niet. Maar hij bedoelde: Laat ons nu van de Vader eens een teken zien, laat de Vader nu eens zeggen, Heere Jezus, dat Hij het eens is met Uw Woord en dán zullen wij geloven en dán zullen wij het kruis dragen. Dan zullen we met U de moeilijke weg opgaan, hoe het ook moge zijn, dan is het genoeg. Ja, dan zeggen ze zelfs: Dan zullen we met U in de dood gaan. Dat meende Filippus en de anderen stemden daarmee in.

Nu zult u zeggen: Dat is toch geen onbetamelijke vraag van Filippus? In zulke omstandigheden wil een mens toch zekerheid? Kijk eens, wat er op handen is? Straks, dan zal Jezus gevangen worden genomen en straks, dan zal Jezus van hen worden gescheiden, en gekruisigd en gedood worden.

O, zeker, dit is te prijzen in Filippus, dat hij niet zómaar op wat algemene gedachten voortleeft. Het is in hem te prijzen, dat hij zekerheid wilde. Hiermede steekt hij uit boven zo vele mensen, die het wel geloven en die zeggen: Och ja, je kunt nu eenmaal toch niets aan de situatie veranderen. Laat ons maar afwachten hoe het valt. Laat ons maar zien hoe het komt. Je kunt er nu eenmaal toch niets aan doen. Die mensen, die tevreden zijn als ze het Woord hebben en het Woord lezen en onder het Woord opkomen, die alle voorrechten van het christen-zijn mogen smaken. Die dáár rust in vinden. Velen, die zich met wat algemene Godskennis tevreden stellen. Velen, die zeggen: Ja, wat kun je er tenslotte meer aan doen? Ik geloof toch de Waarheid, zoals ik die altijd heb gehoord? Ik geloof, dat er een God is. Ik geloof, dat er een genadig God is en ik hoop maar op die genade van God en als verdrukking, vervolging, ellende en moeite komen, dan zeggen ze: Ja, laten we maar hopen, dat het goed af mag lopen. Laten we maar hopen, dat het goed uit mag komen. Ze staan niet naar die verzekering. Ze weten niet wat het is om met David te zeggen: “Heere, spreek toch tot mijn ziel: Ik ben uw heil.” Ze zijn niet als die wachters, die uitzien naar de morgen, die zeggen: “Ach, wanneer?” Mijn ziel, vol angst en zorgen, wacht sterker op den Heer, dan wachters op den morgen; Den morgen, ach wanneer? Daar weten ze niets van.

Filippus steekt heel ver boven de zulken uit. Ook boven zulke mensen, die onder alle omstandigheden kunnen zeggen: “Ik heb eens een ”waarheid” gekregen van de Heere en Hij zal toch zeker doen wat Hij beloofd heeft?” Die altijd maar steunen op hetgeen wat zij vroeger in hun leven terecht of ten onrechte menen ondervonden te hebben. Dan ziet u, dat dit een koud, dor, en hoogmoedig, van God afgekeerd, leven geeft. Geen liefde, geen vrede, geen geloof. Het is veel meer een stoutmoedige vermetelheid, dan een stil berusten in Gods beleid, want daar heb je geloof voor nodig, en wel een levend geloof!

O, die dringende vraag van Filippus, die moge u wakker schudden, eer het te laat is, opdat ge niet met een algemeen geloof, met een inkomende

waarheid, met de aandacht, die wel eens gevestigd is op een versje of een tekst, uw reis zoudt voortzetten. Want de crisis nadert in ons aller leven! Er staan grote dingen, machtige dingen te gebeuren. God heeft het gezegd: "Van nu aan, zult ge zien de Zoon des mensen, zittende ter rechterhand Gods, en komende op de wolken des Hemels." Hoe zult u het toch maken in de dag van het gericht, met die algemene gevoeligheden? Er zijn er ook, die zeggen: "Ach, je kunt het nooit zeker weten. Je moet het eigenlijk altijd maar afwachten. Je weet ten slotte niet, wat er in je leven nog gebeuren kan." Ook deze mensen begrijpen de dringende vraag van Filippus niet, toen hij in de nood kwam. Hij zegt: "Heere, toon ons de Vader en het is ons genoeg." Te dezen opzichte, was deze vraag goed en getuigde van een diepe ernst, van een heilig ontzag voor God en voor Zijn werken.

Toch had deze vraag een bittere bijsmaak. Niet, omdat Filippus 's Vaders gunst wilde zien; een teken uit de Hemel en dan natuurlijk een teken in de gunst van God, want dat mag een kind van God wèl begeren. Ook niet, omdat Filippus de Vader wilde zien, Zich openbarende in de stoffelijke wereld, in het vlees dus. Dat mag een mens ook verlangen. Maar wat is dan het bittere aan deze vraag, wat is nu eigenlijk fout in deze vraag van Filippus? Kort en goed: Hij zocht een openbaring van God buiten Christus om. Hij wilde Christus wel als een soort medium, of als een soort instrument gebruiken. Hij zegt: "Heere Jezus, zorgt U er nu eens voor, dat de Vader een teken doet." Begrijpt u het verschil? Hij zag Hem niet als de Middelaar, als de Weg, maar hij wilde Hem gebruiken als een middel, om in het hart van de Vader, Zijn gunst te mogen aflezen. En dat is fout! Hij zocht een openbaring van God buiten Christus om. Dit was pure miskennis van de werken Gods in het rijk der genade. Hij zocht door Jezus een teken, maar hij zag Jezus niet als hèt teken, waarvan Jesaja reeds had gezegd: "Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven; ziet een maagd zal zwanger worden en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam Immanuël heten." (Jes. 7:14) Het teken van God gegeven! Dat teken, waardoor de herders uit Efrata's velden naar Bethlehem gingen en dit zal u niet een, maar hèt teken zijn: Gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.

O zeker, Filippus wist zich wel een arme zondaar te zijn, dat had hij wel ervaren onder de prediking van Jezus, maar hij zag de rijkdom niet, die in Christus Jezus is. Filippus zag niet, dat in Hem al zijn heil en al zijn kracht lag, zijn sterke rots en zijn tegenweer.

Dat Jezus niet alleen de toevlucht voor Filippus wordt voor zijn door de zonde en door de gerechtigheid Gods voortgedreven hart; dat baarde in het hart van Jezus diepe smart. Grote teleurstelling! Dan zie ik Jezus' oog zich vullen met tranen en dan zegt Hij: "Ben Ik zo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus?" Diepe droefheid in het hart van Jezus. Want dit schijnbaar godvruchtige vragen had een diepe angel, namelijk miskennis van de hoogste openbaring van Gods eeuwige barmhartigheid in Christus Jezus.

O geliefden, hoe kan dat nu, zult u zeggen. Filippus had toch drie jaar met de Meester omgegaan? Hoe kun je dan zo aan Jezus voorbijzien? Ach ja, dat vraag ik mezelf ook wel eens af, dan zeg ik: “Heere God, nu heb ik al meer dan 40 jaar Uw Woord en wat ga ik toch steeds aan het Teken voorbij. Wat zoek ik het toch vaak buiten U. En dat vraag ik me ook wel eens af, als ik zo de gemeente rondga en met die en gene spreek. Dan vraag ik me wel eens af, ach, arme zondaar, wat heeft nu het Woord van Jezus Christus voor waarde in uw leven gekregen? Ik sta zes jaar onder ulieden en met alle gebrek, dat me in alles aankleeft, ook in de bediening van het Woord van God, weet ik geen enkele andere boodschap u gebracht te hebben dan: “Jezus Christus en Die gekruisigd.” Hoevelen zijn er onder u die zeggen: “Ja, kreeg ik maar eens een teken. Gebeurde er maar eens een wonder.” De dominee heeft het wel gezegd en ik vond het een mooie preek, het is allemaal wel waar, wat die man zegt ..... maar, en dan komt het, en wat wilt u dan, ..... dan wilt u een openbaring van God buiten het Woord om, buiten het nu gegeven teken, waarin Christus onder u gepredikt wordt; Christus in de mantel van Zijn Woord, Christus in Zijn Waarheid, in Zijn Woord. Hij, als het vlees geworden Woord. Durft u te zeggen, dat u Zijn stem nimmer hoorde? Durft u te zeggen, dat Zijn Woord u altijd een ijdele klank was? Immers neen. Ik zeg het nog eens met alle ootmoedigheid. Het was veelszins in gebrek, maar het was ook menigmaal in betoning van Geest en kracht, die God ons gaf, wanneer Hij ons voorlichtte door de bediening van Zijn Heilige Geest.

Nu, hoe staat gij nu voor God, tegenover Jezus Christus? Hoe staat gij nu ten opzichte van het heil van uw arme ziel, man, vrouw en kinderen? Staat gij nu nog steeds buiten? Is Jezus nu nog steeds voor u een Vreemde? Wacht gij nu nog steeds op een andere boodschap? Die zal u in der eeuwigheid niet gebracht worden. Want al kwam er een engel uit de Hemel, die een ander evangelie predikte, die zij vervloekt. Als gij onder dit Woord der Waarheid niet wordt bekeerd, als dit Woord uw hart niet in tweeën breekt, in stukken slaat, dan zal nooit een ander Evangelie u enige vastheid geven in de nood van uw leven. O, zoekt het niet langer buiten het Woord van God. Luistert ingespannen naar dit Woord. Luistert, wat Jezus zegt tot Filippus. Als gij het misschien vandaag ook met hem vraagt en dan bedoel ik niet alleen degenen, die zomaar van buiten wat meelopen en niet alleen degenen, die het wel voor kennisgeving aannemen, maar ook degenen, die met Filippus het Woord des Heeren hebben opgegeten, hebben ingedronken als water, die dat Woord des Heeren hebben liefgekregen, die zich verbonden weten aan dat Woord en die het zeggen met Psalm 119 : 84 “Heere, Uw Woord kan mij, ofschoon ik alles mis, door zijn smaak en hart en zinnen strelen.” Wat is er toch weinig kennis van die lieve Borg en Zaligmaker Jezus Christus. Ook onder degenen, die hongeren en dorsten naar Zijn gerechtigheid. Wat is er weinig leven uit die Levensfontein. Wat hoor ik in de woningen weinig spreken over die hoogte, die diepte, die

lengte, die breedte van Gods eeuwige liefde in Jezus Christus geopenbaard voor verloren zondaren. Ik ontmoet veel meer mensen, die met Filippus zeggen: Ja maar hoe moet dat dan? En als de nood komt en als de slagen komen en als de vijand komt en als we gevangen worden genomen en als U van ons gaat scheiden, hoe moet dat dan? Ach, daalde de Heere toch eens neer en gaf Hij ons toch een teken. Dan zou het genoeg zijn. Ach, uit zo vele harten hoor ik diezelfde stem van Filippus, van: "Ja, dominee, ik kan het niet ontkennen, de vreze Gods is in mijn leven, ik haat de zonde en ik zoek de Heere. Ik heb de Heere waarachtig lief gekregen en ik hoop op Zijn heil, maar ach, was ik maar eens verzekerd. Sprak er maar eens een stem in mijn hart. Zag ik maar eens iets van God, waaruit ik kennelijk mag opmaken: Ja nu ben ik een kind van God!"

Geliefden, wat verwacht u nu toch? Verwacht u nu werkelijk, dat God Zich buiten Christus aan u zal openbaren tot bevestiging van uw geloof? Ach, ge doet er Jezus zo'n smart mee en ge doet er God zo'n oneer mee, als ge maar blijft zoeken naar een middel, buiten Het Middel, naar een teken buiten Het Teken.

O zeker, ik prijs u, boven al degenen, die zomaar losjes zeggen: "Nu, we zullen wel zien wat er van terecht komt, we hebben toch ons geloof en we zijn er toch in opgevoed." O, ik prijs u, wanneer ge in uw bekommring en in uw nood nergens vastheid vindt en blijft wenen, totdat de Trooster, Die uw ziel kan troosten, tot u gekomen is. Daar prijs ik u in. Maar hierin prijs ik u niet, dat gij buiten Jezus een teken zoekt, dat ge bevestiging zoekt van de Hemel, terwijl "Het Teken" u wordt geschonken in de prediking van het Evangelie en dat ge niet bereidwilliger zijt om uw hart op Hem te verlaten. Dat ge Hem niet al uw liefde waardig schat, terwijl Hij toch uw rechterhand wilde vatten. Jezus heeft smart, diepe teleurstelling. Ben Ik zo lange tijd met ulieden en hebt ge Mij niet gekend, Filippus? Dat zegt Hij ook tot ons, die al zo lange tijd zijt onder mijn bediening en onder de bediening van degenen, die voor mij geweest zijn. Jezus zegt: "Ik heb toch al zo'n lange tijd onder u gewandeld in het gewaad van Mijn Woord, gewandeld in de prediking van Mijn eeuwig Evangelie en bent u nu nog zo verduisterd in uw verstand, dat u Mij niet kent? Dat u geen schoonheid en geen heerlijkheid in Mij ziet, dat u aan Mij niet genoeg hebt?"

O nee, het is waar. De Heere verstoot zulke vragers niet. Hij verstoot ze niet, maar Hij bestraft ze wel, met de bestraffingen Zijner liefde en Hij zegt: "Is het dan alles tevergeefs? Is er dan niemand, die naar de stem Zijns Knechts hoort? Is er dan niemand, die Zijn prediking gehoor geeft?" Neen, Hij verstoot niet. Maar Hij openbaart Zichzelf andermaal.

O onbegrijpelijk wonder. Want wat zegt Hij: "Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien en hoe zegt gij: Toon ons de Vader?"

Die Mij gezien heeft! Want Christus is het Woord, dat vlees geworden is, dat Woord, dat God spreekt tot zondaren. Laat ik het eens zo mogen zeggen: "Als er een zondaar vraagt: Heere, wat moet ik doen om zalig te

worden, kan ik vergeving van zonde krijgen, dan is Jezus het antwoord op uw gebed.” Dan wijst de Vader altijd met een uitgestrekte vinger naar die verhoogde Slang in het midden van de woestijn van uw leven. Buiten Hem geen genezing, buiten Hem geen vrede, buiten Hem geen houvast en buiten Hem geen troost. O, gij bekommerde om uw zonde, gij zoekende naar God, gij die vastigheid wil, die zegt: “Ik moet een grond hebben om op te staan. Ik kan zo niet meer verder, mijn nood is te groot en het oordeel te zwaar. Hoe zal ik het ontgaan?” O, ik zeg u in de naam van de eeuwige God: “Daar staat Hij, daar hangt Hij, daar leeft Hij, daar ligt Hij, het vlees geworden Woord, Jezus Christus.” Hij zegt het tegen Filippus: “die Mij gezien heeft.” Ja, zegt u, maar wij kunnen Jezus toch niet meer zien. Ach, u begrijpt toch wel, dat Jezus hier niet bedoelt het zien met het lichamelijke oog, want zo hebben de joden Hem allemaal gezien en zo hebben zelfs de heidenen Hem gezien. Zo heeft Pontius Pilatus Hem gezien. Zo hebben de moordenaars Hem gezien. Zo hebben duizenden, misschien wel miljoenen mensen Hem gezien, maar ze hebben des te harder geroepen: “Kruist Hem, kruist Hem!” Waarom hebben zij Hem niet gezien als het Wonder van God gegeven, als de Grond om op te staan en als het Teken van hun redding? Ach, het is wel te verklaren. “Hij had geen gedaante, noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen.” Jesaja zegt: “Zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.” Is dat ook vandaag niet het struikelblok voor zo velen, dat zij Christus niet erkennen als hun God en Koning, omdat zij Christus niet zien in het midden van de gemeente? Want de gemeente vertoont nog steeds het beeld van de lijdende Christus. We zijn nog steeds de strijdende kerk en dan is er aan de gemeente van Christus niet veel te zien. Men moet er een geestelijk oog voor gekregen hebben, anders zegt men: “Is dat de gemeente des Heeren? Is dat de kerk waar Christus woont? Is dat het volk van God? Nee, mij niet gezien.” Dan weten we van die dit en van die dat en dan zien we Christus in Zijn lijdende gestalte hier op de aarde en we hebben geen lust om met Hem smaadheid te dragen. O, indien Hij Zich vertoonde als de zegevierende Koning met een, met diamanten bezette kroon op Zijn slapen, ja, dan zouden ze Hem volgen. Indien Hij een orde stichtte op aarde, die zich uitbreidde als een wervelwind en die over alle volken heerste, we zouden komen tot Zijn stoel. Maar nu Hij zich vertoont in armen en ellendigen, in tollenaars en zondaren, in hoeren en ongelukkigen, in paria’s. Nu zegt u: “Ach nee, wat heb je daaraan, wat word je daar wijzer van? Is dat nu alles, wat God ons te bieden heeft, de gemeenschap met zo’n kerk. Het heeft voor ons niets bekoorlijks en het heeft geen begeerlijkheid in ons leven.”

Geliefden, zo was het ook in de dagen van Zijn omwandeling op de aarde. Daarom, als Hij zegt: “Die Mij gezien heeft”; dan bedoelt Hij niet het zien met een lichamelijk oog, maar dan bedoelt Hij het zien met een oog der ziel. Dat betekent: “Die Mij gekend heeft, Filippus, die in Mij gelooft, die Mij gezien heeft door het geloof, die heeft de Vader gezien.”



En ach, dan zou Filippus het niet kunnen ontkennen, dat hij toch wel iets van de Christus gezien had. Het is waar, zij hebben heel weinig oog voor Zijn borggerechtigheid, maar dan hebben zij Hem toch gezien als de Profeet van God gegeven. Dan hebben ze Hem toch gezien als de Man, die Zichzelf Borg gesteld heeft voor Zijn schapen. Hij heeft het altijd voor hen opgenomen. Laat ik het zo zeggen, dan kunnen de kleinsten er bij, dan hebben zij toch Jezus gezien in Zijn barmhartigheid en in Zijn ontferming, wanneer Hij als de Goede Herder zijn vleugelen over Zijn schapen uitbreidt. Zeg het nu eens, is het Woord, waarin Christus nu tot u komt, al eens zó aan u verschenen, dat u zegt: “Ja, waarlijk, ik kan het toch niet ontkennen, toen ik dat Woord zag, die God, Die door dat Woord tot mij sprak, dat Woord alleen, toen heb ik Hem gezien als de openbaring van Gods genade en van Gods ontferming. En toen kreeg ik houvast aan dat Woord!” Welnu zondaar, waarom is dat uw steun, waarom is dat uw sterkte niet bij de voortduur? Zoek toch buiten dat Woord geen andere openbaring. Wast op in de kennis en in de genade van de Heere Jezus Christus. Dan zult ge nimmermeer twifelen, vaststaande op dat Woord van Zijn Getuigenis. Zoek het er toch niet buitenom!

Ach, er zijn er zo velen, die met allerlei wonderlijke bevindingen de hoogte in gaan. Maar ik geef u de verzekering, het zal weggestormd worden, wanneer ge in de dag van het gericht op iets anders uw betrouwen stelt, dan op de openbaring van Jezus Christus in Zijn Woord. Denkt er goed aan. Er zal geen enkele bevinding, hoe schoon ook opgebouwd, kunnen bestaan in de dag van het gericht dan alleen deze bevinding: En ik beled, na ernstig overleg, mijn boze daân, Gij naamt die gunstig weg.

Wat is dat, het zien van Jezus? Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien. Wel, het is het zien van Gods barmhartigheid, dat Hij, om de wereld het leven te geven, Zijn Zoon heeft afgestaan. Dat is het zien, waardoor er vastheid komt in mijn hart van de genade en de barmhartigheid Gods. Het is een zien van Gods gerechtigheid, wanneer Hij met Zijn Zoon in toorn handelt, wanneer Hij de straf onzer zonden op Hem legt. Wanneer zo in de prediking van het Evangelie het oog van onze ziel geleid wordt om op Hem te mogen zien, Die voor de vreugde, Hem voorgesteld, het kruis droeg, Zodat wij Hem zien onder de nederdaling van de toorn van God tot de openbaring van Gods rechtvaardigheid aan het gevloekte hout. Wanneer wij Hem neder zien dalen ter hel. Nu, zegt Jezus, die Mij zó gezien heeft, die heeft de Vader gezien. Die heeft uit 's Vaders mond de Godsspraak gehoord: “Zondaar, Ik zoek uw dood niet. Ik leg de straf niet op uw rug, maar Ik leg deze op de rug van Mijn enige Zoon.”

Geliefden, hebben we zo iets van Christus gezien? Want daar zegt Jezus van: “Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien en hoe zegt gij: Toon ons de Vader?”

Daar nog een enkel woord over, nadat we gezongen hebben uit Psalm 4 het derde vers;

Dan zult ge recht naar 't outer treden,  
En off'ren God een rein gemoed.  
Het offer der gerechtigheden,  
En 't zuiv're reukwerk der gebeden;  
Betrouwt op Hem, want Hij is goed.  
Daar velen twijfelmoedig vragen:  
"Wie zal ons 't goede toch doen zien?"  
Doe Gij, o Heer, na 't angstig klagen,  
Ons 't lieflijk licht Uws aanschijns dagen,  
En wil Uw rijke gunst ons biên.

“En hoe zegt gij: Toon ons den Vader? Geloofst gij niet, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot u spreek zijn Mijn woorden niet, maar de woorden des Vaders, Die Mij gezonden heeft.” En dan zegt de Heere verder in dit hoofdstuk: “Als u Mij dan niet gelooft op Mijn woorden, geloofst Mij dan om Mijn werken.”

Geliefden, zo staat Christus ook in het midden van ons en Hij zegt: “Zondaar, Ik heb u zo lange tijd Mijn Woord bekend gemaakt. Geloofst ge Mijn woorden niet, wel ziet dan Mijn werken.” En dan vraagt u: ” Wat zijn dan de werken van Christus onder ons?” Dan zeg ik: “Daar zijn al Gods kinderen levende getuigen van.” Vraagt het maar eens, hoe zij, vóórdat de Heere hen te sterk werd, wandelden naar de begeerte van hun verdorven hart. Hoe ze leefden in de dienst der zonde tot eer van de vorst der duisternis, maar tot schande van God en van Zijn Zoon Jezus Christus. Is het geen wonder van de Hemel, als een zondaar de zonde gaat verlaten, waar we met alle vezels van ons bestaan aan vast zitten? Is het geen wonder, als datgene wat ons het liefste is, namelijk zondigen tegen God en tegen onze naaste, onze smart wordt? Is elk kind van God geen wonder van de kracht van Gods genade? Als er van Saulus gezegd wordt: “En ziet, hij bidt!” Is het dan geen wonder, waarvan alle engelen in machtige akkoorden gaan zingen? Dan is het een wonder, want de engelen in de Hemel verblijden zich over een zondaar, die zich tot God bekeert. Ziet ze zitten, mannen, vrouwen en kinderen, die door de kracht des Geestes het wandelen op de brede weg vaarwel gezegd hebben, het spoor, dat de vorst der duisternis getrokken heeft, en die gekomen zijn in het spoor der gerechtigheid.

Is dat niet een teken, dat het Woord levend en krachtig is? Is dat niet een teken, dat God onder ons leeft? Is het niet een teken, dat Hij Zijn koninkrijk nog bouwt, zelfs in deze donkere dagen? O, waarom staat ge dan langer buiten? Waarom zoekt ge dan langer vastheid, daar, waar u het nimmer vinden kunt? O, komt toch tot Hem. Jongens, meisjes, kindertjes, zoekt Hem in je jeugd. Verwacht geen andere openbaring van God! En zeg toch niet, ja hoor, ik zal maar wachten totdat God me bekeert, dan zal het wel anders worden. Jezus zegt: “Ben Ik zo lange tijd bij u en hebt ge Mij niet gekend, Filippus?” Die Mij gezien heeft, die Christus zag in het Woord

der Waarheid, durft u te zeggen, dat u Hem nimmer aanschouwde? Durft u te zeggen, dat uw hart altijd onbewogen was onder de prediking van deze lijdende, stervende en opgestane Christus? Heeft die liefde Gods u nooit met een zonde kunnen doen breken en u nooit een voornemen in uw hart kunnen doen ontsteken, om van nu aan de Heere te zoeken? En wat is er van over gebleven? O komt, de arbeid aan uw ziel is nog groot, stelt het toch niet langer uit. Er zal nooit "een ander Evangelie" meer gepredikt worden en er zullen nooit andere wonderen meer gedaan worden, dan de wonderen, die God gedaan heeft. Het eerste wonder, dat God nu weer zal doen buiten dit Woord, buiten de wonderen, die Hij al gedaan heeft, dat is, wanneer Hij de Hemel zal scheuren en op Zijn grote, witte troon zal zitten, maar dan kun je niet meer bekeerd worden. Als je dan nog zal vragen: "Doe ons een teken," dan zal Hij zeggen: "Ben Ik zo lange tijd bij u geweest Filippus, Jan, Marie, of hoe je naam ook mag zijn." Dan zegt God tot u persoonlijk: "Ben ik zo lange tijd bij u geweest en hebt u Mij niet gekend? Mij niet gekend, Die Zich op zulk een wijze aan uw voeten neerboog en Zich op zulk een wijze aan u openbaarde?" O dan zal die bekendmaking nimmermeer kunnen volgen. Maar nu is het nog niet te laat. Hoor maar: Jezus geeft een vriendelijk onderwijs, een hartinnemend onderwijs en een troostvol onderwijs. Hij zegt: "Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien." Die Mij gezien heeft, die weet wat de Vader wil, bedoelt de Heere Jezus. We hebben buiten dit Woord om geen woord meer uit de Hemel te verwachten. Als Jezus vanmorgen in uw midden staat en Hij zegt: "Komt tot Mij," dan is dat de stem van de rechtvaardige God, Die eeuwige God, bij Wie de zondaar niet wonen kan. Die vlekkeloos Reine, die roept u toe: "Komt tot Mij." Jezus zegt: "De woorden, die Ik tot u spreek, zijn Mijn woorden niet, maar het zijn de woorden van Mijn Vader." Als u zegt: "Ja maar, weet u dan wel, wie ik ben? Weet u dan wel, wat er in mijn hart leeft? Weet u wel, wat ik tegen God en tegen de mensen misdaan heb?" Dan zeg ik: "Ondanks dat alles," zegt Jezus: "Komt tot Mij en uw ziel zal leven." Zegt u, had ik maar meer schuldbesef en was ik maar een arme van geest en kon ik dan eens hartelijk klagen en mijn nood tot Jezus dragen, dan zegt Jezus: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn." Tot hen die onder deze last en onder deze vermoeidheid gebogen gaan "en Ik zal u rust geven." Ik heb goddelijke autoriteit, Ik heb macht en last van de Vader ontvangen. O , gelooft niet, als ge tot Christus komt, dat Hij u verstoten zal. Gelooft het woord van de satan niet, die zegt: "Ja maar, dan moet je eerst getrokken zijn door de Vader, anders kun je nimmer tot Christus komen." Zo verdraait men de Woorden Gods, die Hij tot onze vertroosting geschreven heeft, tot zijn eigen verderf. Want wat is het geval. De Heere zegt tot die schuchtere zielen: "Kijk, zie je het nu, die tot Mij komt, die draagt daarin het bewijs, dat hij een "getrokkene" is van de Vader, die draagt daarin het zegel van de Hemel, dat hij een keurling is van God, een gekende van eeuwigheid." Daar moogt ge troost uit putten. Gij, die bekommerd over de aarde gaat. Als dat Woord van

God u dierbaar geworden is, als ge dat Woord hebt ingedronken zoals de discipelen en als het een band met God in uw leven gelegd heeft. Als gij zegt: “Ja Heere Jezus, ik zou geen raad meer weten, als ik Uw Woord niet had, als ik de bediening van dat Woord moest missen. Als dat Woord niet in mijn leven gekomen was, dan was ik de ongelukkigste van alle mensen.” Welnu, wat schaadt dan toch uw vrede en uw blijdschap? Waar hapert het dan toch, dat ge niet inniger met Hem verbonden zijt; dat ge niet hartelijker over Hem spreekt; dat ge Zijn Naam niet meer belijdt; dat ge niet vrolijker uw pad gaat, dragende uw kruis? Waar ligt de haper? Ik weet het wel. De haper ligt hier, dat ge met Filippus zegt: “Ja, dat is allemaal wel waar, maar toon ons dan eens iets bijzonders. Geef dan eens openbaring van de Vader.” O, ik weet het, er zijn dwaze mensen, ook onder Gods kinderen, die menen dat de openbaring van Christus niet genoeg is tot zaligheid. Die zeggen: “Ja, als je Christus gezien hebt als een Borg en Zaligmaker, en je hebt Hem mogen eigenen, als een van God gegeven offerande voor je schuld, dan moet je ook nog vrijgesproken worden door de Vader; dan moet je ook nog vrede vinden in dat spreken van de Vader.” Geliefden, Ik zeg u, in de naam van God, dat Jezus bedroefd over u is. Dat gij een teken van des Vaders welbehagen zoekt, terwijl Hij alles gedaan heeft, wat Hij doen kon; Zijn hart geopend, Zijn Christus gegeven, Zijn Zoon in de dood gezonden, op Hem Zijn toorn gelegd en Zijn gramschap uitgewoed. Wat wilt ge nog meer? Er is geen andere openbaring van God. Niemand komt tot de Vader, dan door Mij. Niemand zal ooit de Vader kennen, dan door de Zoon, want in Jezus Christus ontvangen wij kennis van het goddelijk, Vaderlijk mededogen en in Jezus Christus mogen we de ervaring van de bediening des Geestes aan onze ziel hebben. In Christus valt het onderscheid tussen de drie Personen. Als mijn oog Jezus ziet, dan zie ik door Hem 's Vaders welbehagen. Als mijn oog het bloedende Lam ziet, dan aanschouw ik de straffende hand des Vaders, Die niet op mij kwam en niet op u, maar op Zijn geliefde Zoon.

Geliefden, zouden we hoger openbaring wensen, terwijl Hij alles gegeven heeft, wat ons nodig is tot zaligheid? Het is tot smart van Christus, indien gij een andere weg zoekt. Geestelijk bekommerde zielen, die reeds zolang van verre staan, in plaats, dat ge met vrijmoedigheid gebruik maakt van die enige offerande, die u voorgesteld is om bij Hem te schuilen en u op Hem te verlaten en in Zijn wonden die schuilplaats te zoeken en te vinden en daarin te gaan. In plaats daarvan, staat ge buiten en zegt: “Als dit nu eens en als dát nu eens.” O, Jezus is bedroefd over u. Hij zegt: “Ben Ik zo langen tijd met ulieden en hebt ge Mij niet gekend Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien en zegt gij: toon ons de Vader?” Zegt ge: “Laat God het dan nog eens bevestigen?” O, wat is het Jezus te zien? Wel, het is Jezus te zien als de gift van God tot uw heil, zoals God Hem persoonlijk geeft voor de zonden der wereld. Zeker, het is nodig, ten einde de troost eruit weg te dragen, dat ge u als één van die wereldlingen kent; dat ge zegt: “Ja Heere, een verloren wereld met een verloren mensheid, daar maak ik

deel van uit. Zo'n verloren jongen ben ik ook en zo'n verloren meisje ben ik ook. Zo'n verloren man en zo'n verloren vrouw, dat ben ik. Ik ben van U afgedwaald, ik heb de weg der waarheid verlaten. Heere, ik moet met de wereld sterven, want ik heb met de wereld geleefd." O, indien ge dat voor God uitschreit, mijn geliefden, indien u dat tot smart wordt in uw leven, indien dat het punt is waarop u vastloopt, wel, hier staat het: "Ben Ik zo lange tijd met u geweest, Filippus?" Is dat Woord zo vele jaren in uw midden gepredikt en moet ge nu nog wanhopen aan de genade van God? Wanhoop aan uzelf! Wanhoop aan uw trouw, wanhoop aan uw goede voornemens, maar wanhoop niet aan het Woord des Heeren en zeg niet: "Toon ons de Vader," want de Vader heeft Zichzelf aan u geopenbaard. Dat is het profetische Woord, dat zeer vast is en ge doet wel dat ge daarop acht hebt, als op een Licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlicht en de Morgenster in uw harten opgaat. Kom, zeg het eens kinderen van God, als gij in de duisternis zit, zoekt het bij dat Woord. Zoekt uw gangen vast te maken in dat Godsgetuigenis. Zoekt Hem te aanschouwen door de nevelen van uw ongeluk heen en als ge dan het Kruis in het oog krijgt; Jezus Christus onder ons geopenbaard in dat Evangelie des Kruises, twijfelt dan niet, maar komt dan, verbroken en verslagen en legt uw dode, lamme hand op het Hoofd van het Offerdier, maakt het Verbond met God vast en zegt: "Heere, mijn God, wilt Gij naar zulken Uw Woord zenden? Rechtvaardige Vader, wilt Gij Uw toorn blussen in het Offerlam; Uw gramschap van mij afkeren en Uw gunst mij schenken? Ziet, hier ben ik." Houdt dan op met tegenspreken. Zit aan Zijn voeten neder. Wacht volkomen op de genade, die geopenbaard is in het Lam Gods, Dat de zonden der wereld wegneemt. Opdat gij getroost en zalig met uw kinderen de weg des Levens des Vredes moogt bewandelen, totdat we voor God in Sion zullen verschijnen. Hier op aarde blijft ook "het zien des geloofs" nog maar ten dele. En ik geef u de verzekering uit het Woord van God, als ge hier door de traliën van het Woord uw Jezus gezien hebt, als de van God gegeven Zaligmaker, dan zullen straks uw ogen de Koning zien in Zijn schoonheid. Dan zullen we Hem van aangezicht tot aangezicht mogen zien, dan zullen we Hem nooit smart meer aandoen, maar dan zullen we de Drieënige God mogen vinden in het wandelen met Jezus, eeuwig en altoos, Amen

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.  
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.